

Moje cesta k natáčení pořadu Linka

Já jsem nikdy neplánoval mít vlastní televizní pořad, a už vůbec ne o hudbě. Ale jak už to v životě někdy je, přesně to se stalo, a pořad nesoucí mé příjmení bylo možné vidat pět let na ČT art.

TEXT: RUDY LINKA, FOTO: ARCHIV RUDYHO LINKY

Začalo to úplně nevině po jednom vystoupení mého tria. Byl to náš poslední koncert na 6týdenním turné po Evropě a já jsem byl v dobré náladě a mluvil jsem k posluchačům trochu více než obvykle. Koncert byl ve Španělském sále Pražského hradu a mezi diváky byl i jeden z dramaturgů ČT a položil mi otázku, zda bych nechtěl být moderátorem

Rudy Linka s Václavem Neckářem a svou ženou Annou Linka

vlastní talkshow. Já jsem od svého příchodu do USA v roce 1985 miloval Tonight Show Johnnyho Carsona, která šla v televizi každý večer od 23.30, už ani nemluvě o Late Show Davea Lettermana, která šla hned potom. Na Late Show se dívali všichni studenti Berklee a taky k tomu byl dobrý důvod. Dave byl neskutečně osobitý a jeho show doprovázela kapela Paula Shaffera, kde byli ti nejlepší studio hráči New Yorku a k nim si často přišel zahrát i altsaxofonista Dave Sanborn. Tyhle talkshow měly tak přirozenou atmosféru, až by si jeden mohl lehce myslet, že na tom nic není. Pochopitelně pravý opak je pravdou a já měl jen to štěstí, že mě Česká televize nechala najít si můj vlastní přístup a variaci na dané téma. Po mnoha schůzkách a dvou pilotních programech, které, doufám, už jsou smazané a nikdy je nikdo nevidí, jsme nakonec došli k závěru, že by to měl být pořad o hudbě, nejen klasická talkshow. Co jsem se já chtěl pokusit pořadem ukázat, bylo, že my všichni hudebníci to děláme s naprostým nadšením

Rudy Linka a Ondřej Soukup

a láskou, že my všichni jsme začali dělat hudbu, protože nás nějaká skladba tak nadchla, že nebylo jiného východiska. A že to je úplně stejné u všech žánrů, ať je to pop, jazz, rock, folk, či klasika. Že dělat hudbu „komerční“ je stejně těžké jako hudbu „nekomerční“ a že škatulkování dnes nemá velký význam. Moc mi záleželo na tom, aby se všichni, a to včetně mě, cítili co možná nejvíc uvolněně, a tak jsme se rozhodli točit pořad u nás na chalupě nedaleko Prachatic. Mám zde stovky LP a CD, mnoho kytar a aparatur, klavír a plný sklep vína. Chalupa byla už skoro opravená a zahrada založená a celé to bylo usazené v nádherné přírodě. K natáčení jsme používali kamery Panasonic GH5S, které vypadají jako obyčejné fotoaparáty, ale zdání klame, jsou to v podstatě profesionální videokamery, a i to určitě přispělo k celkové přirozené a nenucené atmosféře pořadu. Našimi hosty byli ti nejznámější hudebníci u nás, jako David Koller, Marie Rottrová, Jiří Stivín, Adam Plachetka, ale i ze zahraničí, jako Pat Metheny, John Scofield, Bill

Rudy Linka s Lucií Bílou

Rudy Linka a Mike Stern

Frisell a mnoho dalších. A musím přiznat, že úplně všichni do jednoho byli skvělí společníci a hosté. Já si nesmírně vážím toho, že k nám přijeli, protože jsou to dvě hodiny autem z Prahy. Co mě úplně nadchlo, je, že k nám přijeli i pánové Jiří Suchý, Ivan Mládek, Václav Neckář a Ralph Towner. Všichni toho tolik dokázali a jsou a budou inspirací mnoha generací, a přesto přijali mé pozvání, a navíc byli tak úžasně skromní. My jsme si celý den v podstatě jen povídali a tři kamery nás přitom točily a pak ve střížně jsme tohle povídání museli vtěsnat do stopáže 26 minut. To bylo něco tak těžkého, že jsem měl

často pocit, že jsme sestříhali jen dlouhou upoutávku na něco, co nikdo nikdy nevidí. Snažil jsem se stopáž prodloužit, ale to se mi nikdy nepovedlo.

Jak jsme doprovázeli hudbu obrazem? Někdy stačil záběr na gramofon a posluchače, jako třeba v případě Bena Cristovaa. Jeho celé tělo a bytí přímo vyzářují rytmus, ale vícekrát jsme použili záběry z naší zahrady, která se pořád mění a je plná vlastního života, a skoro vždycky jsme měli záběry, jak moje žena Anna připravuje oběd. Skvělá hudba, jídlo, příroda a společnost. Možná právě z těchto částí se skládá dobrý život. Ale spoť ten můj a doufám, že i váš. ☒